

Reisverslag Fietsreis Thailand

2002

Thailand heeft een oppervlakte van 513.115 km².

Er zijn ongeveer 63 miljoen inwoners (2001) bevolkingsdichtheid 122 inw./km².

'THAILAND, fietsen met de glimlach'

Mijn totale afstand gefietst tijdens deze reis door Thailand is 952 kilometer.

Fietsreis 2002 ~ THAILAND

DE VOORBEREIDING

Na heel wat Europese landen met de fiets te hebben doorkruist, kwam de behoefte om het eens wat verder te zoeken. Buiten Europa gaat mijn persoonlijke interesse vooral uit naar Azië, Zuid-Amerika en Afrika.

Zijn daar wel landen waar reizen per fiets haalbaar is? Neen, voor een beginnend fietsreiziger. Is een fietsreis wel een goede manier om zo'n gebied te verkennen? Ja, voor iemand met reiservaring en interesse in wat er naast ons eigen eenzijdig leefwereldje nog bestaat.

De keuze is heel groot en wordt zelfs nog groter na iedere reis. Alleen is er wat meer durf en organisatie nodig om dat helemaal alleen aan te pakken.

Mijn eerste keuze viel op Thailand, maar dan wel het Centrale deel, dat heel wat minder toeristisch is dan het Zuiden en gemakkelijk te bereiken vanuit Bangkok. Hier leeft de Thai nog op Thaise wijze.

Er zijn enkele historisch belangrijke steden zoals de vorige hoofdstad Ayutthaya en de huidige hoofdstad Bangkok. Verder heb ik twee prachtige natuurparken langs mijn traject: Khao Yai in het oosten en het volledig gebied rond de 'River Kwai', dicht bij de grens met Myanmar (Birma). Dan zijn er ook nog enkele klassiekers zoals de drijvende markten en de olifantenrit door de jungle.

Een diepgaande voorbereiding is onmisbaar en tevens ook heel interessant omwille van het grote cultuurverschil.

Een basiskennis van het Boeddhisme is niet alleen nodig om dichterbij de Thaise bevolking te komen, maar geeft bovendien een extra dimensie aan je eigen leven.

Het droge seizoen in Zuid-Azië loopt van november tot maart. Ik heb daarom gekozen de reis in februari te doen, de beste periode om te fietsen wat betreft temperaturen in dat deel van Thailand.

HET REISVERSLAG

Bij de aankomst in Thailand is het even aanpassen, de temperatuur, het Thaise schrift, de voeding, ..., maar door de gastvrijheid van de bevolking gaat dit verrassend vlug. Ook de jaartelling maakt hier flinke bokkensprongen. Thuis vertrok ik in het jaar 2002 (Christelijke jaartelling) en ben in Thailand aangekomen in het jaar 2545 (Boeddhistische jaartelling). Op 12 februari heb ik het Chinese nieuwjaar 4699 meegevierd.

Volgens de boeken zijn Thai altijd vriendelijk en steeds met de glimlach, in het echt zijn ze dit nog veel meer. Wat een verschil, bij ons is 'business' belangrijker dan 'way of life', daar is het net omgekeerd ; of hoe dom geleerde mensen kunnen worden.

De wegen zijn er in zeer goede staat, ook de niet verharde, en zelfs langs de drukste weg is een aparte strook voorzien voor de fiets, de samlo, de brommer of de tuc-tuc. Ik fiets het liefst langs de kleine wegen tussen de verschillende dorpen, je fietst er door telkens een ander decor en tussen de plaatselijke bevolking.

De ene dag kan ik de volledige cyclus van de rijstteelt volgen, van planten tot oogsten (er is namelijk geen vast seizoen, men oogst bijna het hele jaar door). De volgende dag rijd ik tussen het suikerriet, waar de oogst volop aan gang is. Ik mag er even meehelpen rietstokken oogsten, toch nog hoofdzakelijk handwerk. Een dag later is het fietsen tussen de bananen en kokosplantages.

Waar je ook komt, overal zijn er prachtige vlinders en kleurrijke vogels te zien. Dit is één van de voordelen bij het fietsen, je komt er heel dicht bij ; hoe dikwijls stop ik niet om een lotusbloem, een waterlelie, een vogel (o.a. de Hornbill) of een vlinder te bewonderen. Ik kom langs dorpjes waar nog geen buitenlandse toeristen waren (wel Thaise) en was bij een gezin dat voor het eerst in hun leven een blanke zag. Andere toeristen zie ik enkel in de steden, ertussen op het platteland zijn alleen maar Thai.

De taal is hier wel iets moeilijker, maar met Engels lukt het toch, vooral bij de jongeren. Het valt op dat ze echt Engels willen leren, ze roepen om te stoppen en willen dan vooral hun Engels spreken. Hier te fietsen is onvoorstelbaar, ik word er aangemoedigd net alsof ik op kop van de koers rijd. Volwassenen zwaaien en roepen (meestal onverstaanbare toejuichingen), de kinderen fietsen een eindje mee en willen alles weten.

Na de eerste keer wist ik het nog niet, na de tweede keer had ik nog twijfels, maar na de derde keer dat ik een maaltijd bestelde wist ik het zeker, de Thaise keuken is één van de beste ter wereld.

Ik heb de indruk dat de Thai vooral leven om te eten. De straat, de kraampjes, de markt staan hier centraal, de Thai eet weinig thuis. Vanaf 6 uur gaan de eerste kraampjes open voor het ontbijt (op basis van rijst of noedels), de vroege kraampjes zijn er van 10 tot 16 uur, de late kraampjes van 16 tot 22 uur. Dit zowel in de grote steden als in de kleinste dorpjes, en zelfs gewoon langs de straat.

Op de buiten heeft men geen vaste tijden om te eten, maar haalt men meerdere malen per dag een klein gerecht. En dan eet men tussendoor nog wat fruit of gebakken banaan, de keuze is enorm groot.

Dan zie je ook dat sommige toeristen hier niet op hun plaats zijn, zoals het 'sjiek' koppel dat een menu bestelde. Het is een Thaise gewoonte om alle gerechten samen op tafel te brengen. Dit was hier duidelijk een probleem, ze moesten alles wat geen soep was terug wegdoen, niet alles tegelijk was de opmerking. Die hadden beter in het zuidelijk deel van Thailand gezeten, waar de 'toeristenindustrie' volop draait, ten behoeve van de onaangepasten.

Trouwens industrie is er ook, vooral bij de grote steden, met als uitschieter de hoofdstad (met 10 miljoen inwoners). Toch is het ambachtelijke nog heel belangrijk, zoals voorbeeld de bloementeel. Enkele tientallen kilometer buiten Bangkok fietste ik uren tussen de orchideeënvelden. In het gebied dichterbij de kust zijn vis, garnaal en scampi de hoofdbezigheid. Bijna een hele dag was ik er tussen de visvelden (door de boeren aangelegd) en kon er van heel dichtbij de kweek en verwerking van garnalen volgen.

Ook zijn er steden die in de reisgidsen als 'voor toeristen niet interessant' beschreven worden. Houden zo, het is juist dat hier geen toeristische trekpleisters zijn, maar één van de hoogtepunten van mijn reis was dat ik hier, net zoals op de buiten, opgenomen werd in het dagelijkse leven en een stuk Thai tussen de Thai kon zijn. Zelfs het Chinese nieuwjaar, vol tradities (zoals de kip die opgediend wordt met kop en poten erbij, als symbool voor begin en einde van het jaar), kon ik op een familiefest bij Chinezen thuis meemaken. Hier werd me duidelijk dat ook China enorm veel te bieden heeft, zodat ik dit land nog beter wil leren kennen.

Voor het einde van de reis had ik, na heel wat twijfels, enkele dagen in Bangkok gepland. Dit is een echte meevaller geworden, druk, maar veel minder druk dan verwacht, en vooral heel proper voor een miljoenenstad waar de levensstandaard toch heel wat lager ligt dan bij ons.

Daar zijn dan ook enkele toeristische hoogtepunten die men niet mag missen. Zoals het 'Grand Palace', het koninklijk paleis, een domein met bouwwerken van eind 18e eeuw tot nu, in heel wat verschillende stijlen, maar allemaal vol pracht en praal. 'Wat Pho' en 'Wat Arun', tempels met chedi's tot 86 m hoog en Boeddha's tot 46 m lang, bekleed met geglazuurd Chinees aardewerk en bladgoud.

Heel belangrijk voor de Thai is het 'kick-boxing', met veel show en aangepaste muziek. Maar ikzelf vond de 'Thai classic dance' nog mooier, een perfecte samenhang tussen muziek en beweging. De 'Lopburi Artschool' is een druk bezochte instelling waar al deze klassieke Thaise kunsten aangeleerd worden. Ik heb er even de sfeer kunnen proeven in de klas 'classic music', Thaise klassieke muziek die enkel met oude instrumenten uitgevoerd wordt.

Deze reis was voor mij opnieuw een bekroning van een grondige en boeiende voorbereiding, maar is tenslotte slechts een schakel in het verkennen van de wereld.